

que era un distorb a fora és un consol a dintre, el que us feia per-

sar amb les bicicletes de muntanya, no m'ho podia creure, pensava

Més endavant vam arribar a un Mas que es deia Salvasòria.

A partir del Mas de Salvasòria quedava una de les parts més dures

A l'Avellà, el grup complet.

Mas de Salvasòria.

dre delit us el dóna,... Després d'acabar els darrers queviures vam continuar la marxa, eren les 7'30 h. del matí, 18 de juliol, i teníem d'arribar a Morella a les 14 h., per la qual cosa teníem per davant 6'30 h. més de camí i no podíem perdre més temps.

El més jove i el més vell.

Vam començar a baixar un barranc tot ple de pedres que feien pols els turmells i els talons, i quan em vam comentar que pel mateix lloc tenien de pas-

que estaven locos de baixar per eixe barranc, però estava totalment equivocat ja que si ho van fer i això em demostra tot el que van patir els ciclistes de muntanya.

Quan vam acabar de baixar el barranc vam arribar a un camí bo i la cosa es va arreglar, els paisatges eren preciosos i a més ens vam trobar amb un ramat de cavalls solts i donava un aire de llibertat, cosa que es d'agraïr pels que vivim en una gran ciutat.

Un aire de llibertat.

Mas que només en veure'l, encara que estiga en runes, ens donem compte que en el seu temps ha tingut una importància cabdal: cases grans en pedra de carreus, parets de conducció de ramat que de ben segur venien en abundància de l'interior cap al litoral, abeuradors grans i encara amb aigua abundant, una església amb una portalada romànica i a l'interior romanen tres arcades ojivals que encara no han caigut però que si ho ha fet la resta del sostre.

Abeuradors pel ramat.

del trajecte: pujar pel barranc fins a dalt de tot de les muntanyes més altes que hi havia de més de 1000 m. d'altura, i vam començar a caminar metres i metres de pedres i roques que reventaven les cames.

Caminàvem per uns roquissers quasi incandescents on tota bestiola quedaria cuita i on, sols nosaltres, per un miracle restàvem fresquets a còpia de suor i traguejar de la botella. Vam estar més de dues hores caminant per aquell barranc a un ritme infernal que havia posat el "jefe" (Carmelo), que parlar, no parlava gens, però caminar anava tirat, com si tingues por de perdre el "morellano"